

Stórafelagskórið í Ítróttarhöllinni á Skála leygarkvöldið. Konsertin varði góðar tveir tímar, og har var nógvrur sangur og tónleikur at hoyra, og sangarar í øllum aldri vóru á pallinum fyri at geva sín part í konsertini, ið umfataði bæði barnakór, juniorkór, seniorkór og so tað stóra felagskórið við øllum luttakarunum á skeiðnum
Myndir: Hilmar Jan Hansen

Stórthundrað røddir í samfeldum lovsongi

Leygarkvöldið endaði árliga sangskeiðið hjá Heimamissionini við stórar konsert í Ítróttarhøllinni á Skála, har umleið 120 sangarar framfórdu eina rúgvu í góðar tveir tímar. Størri og størri dentur verður lagdur á tónleikin á hesum konsertunum, og eisini vóru fleiri nýggir solistar at hoyra – umframt trý kór og tað stóra felagskórið

Hetta var sekstanda árið á rað, at Heimamissionin skipaði fyri sangskeiði, og fyrstu ferð vóru øll savnaði á einum stað frá byrjan til enda – burtursæð

Snorri Brend við tangentarnar – sum altíð sera konsentreraður, meðan hann spælir undir hjá einum av kórnum

frá stóru konsertini, ið var í Ítróttarhøllinni á Skála leygarkvöldið.

Meðan sangskeiðið tey undanfarnu árinu hevur verið ymsastaðni kring landið – Argjum, Havn, Klaksvík, Glyvrum, Strøndum, Vágum og á Tvøroyri – var tað hesaferð í leguhúsinum í Nesvík, ið tókust vera sera væl eignað til endamálið:

– Felagsskapurin verður betri, tá øll eru á einum stað frá myrki til kvølds, men tað skerst ikki burtur, at tað eisini hevur sína sjarmu, at sangskeiðið vitjar út um landið, so fleiri fáa lut í tí, sigur Alfred Hansen, ið saman við øðrum hevur verið við til at skipa fyri øllum sangskeiðunum, ið hava verið, síðani tað fyrsta var á Argjum í 1979.

Helst aftur í Nesvík komandi ár

– Fyri at fáa øll at vera við frá byrjan av um morgunin, høvdu vit hesaferð bytt um upp á bibliotíman og felags kórvenjingina, so kórvenjingin var fyrst á skránni um morgunin og bibliotímin so aftaná. Tað eydnaðist væl, og so fara vit helst at gera

tvey komandi árinu eisini.

Um sangskeiðið aftur fer at verða í Nesvík komandi ár, dugir Alfred Hansen ikki at siga enn, men hann roknar við, at so verður.

– Tað vildi verið lógð annars, so væl sum tað eydnaðist hesaferð. Einasti bágin við at hava sangskeiðið í Nesvík, er sjálv konsertin, ið ikki rúmast í leguhúsinum, sum nú er. Tí varð neyðugt at fara í Ítróttarhøllina á Skála við henni, ið var nærmasta høli, ið kundi brúkast til endamálið, sigur hann.

– Aftaná høvdu vit so eina samkomu fyri øllum luttakarunum í Nesvík. Tað kann kanska tykjast eitt sindur tungt at fara úr Nesvík út á Skálar og so aftur til Nesvíkar aftaná, men soleiðis varð tað so hesaferð. Tað besta hevði sjálvandi verið, um konsertin eisini kundi verið á sama stað sum sjálvt skeiðið, men eg loyvi mær at ivast í, um allir áhoyrararnir, ið vóru til konsertina, høvdu fingið rúmd í Nesvík.

Ein annar bági við at hava konsertina í eini Ítróttarhøll er eisini ljóðið. Hallimar

eru flestar so mikið vánaligar til kórsang, at betri hevði verið at havt konsertina í onkrum øðrum høli, men so langt eru fyrirleikarnir ikki komnir enn. Onkur hevur nevnt Norðurlandahúsið ella okkurt annað sangvinarligt høli sum eitt hugskot, men tað er einki avgjørt enn, hvussu farið verður fram næstu ferð.

Sjálv konsertin

Tað var sera nógvrur og fjølbroyttur sangur at hoyra á konsertini leygarkvöldið.

Tilsamans fyra kór vóru við. Fyrst og fremst tað stóra felagskórið við øllum luttakarunum á skeiðnum, men umframt vóru so eisini barnakór, juniorkór og seniorkór at hoyra. Miðskeiðis í konsertini hevði Amundur Berthelsen eina andakt.

Lagt varð fyri við stóra felagskórinum, ið sang fyra sangir undir leiðslu av teimum báðum donunum Marie Bøge Nielsen og Asbjørn Asmussen. Síðani sang juniorkórið undir leiðslu av Vagn Foldbo, áðrenn Morid Johannesen fekk børnið á pallin við sær at syngja

nakrar sangir, har tey eisini gjørdur rørsur afturvið.

Síðani var andaktin, og eftir hana sang so seniorkórið hjá Olgu Magnussen, áðrenn tað stóra felagskórið aftur fór á pallin og líkasum »rundaði av« fyri kvöldið.

Yvirhøvur tykist størri og størri dentur at verða lagdur á tónleikarligu síðuna av sangskeiðnum, eins og eisini fleiri ungir solistar vóru at hoyra hesaferð – og teir komu væl frá sínum uppgávum.

Tekniskir trupulleikar eru alt ov ofta eitt lýti við slíkum tiltøkum, og í so máta var hendan konsertin einki undantak – tíverri. Tá hugsað verður um, at sangararnir eina heila viku hava arbeitt við tí, teir framføra, er tað spell, at teknikkurin fyri ein part skal forkoma onkrum av tí, ið verður ført fram.

Onkuntíð undir konsertini hevði ein eisini hug at halda, at leiðararnir høvdu gloypt í so stórum bita, tí ov nógvir og krevjandi sangir vóru á skránni til, at alt kundi eydnast. Tað kann tó rættast til næstu ferð...

hj.